

Nyerges Gábor Ádám

A Muszájkatullusz

Vörösnek

Ha ez egy szerelmes vers lenne
 bizonyára kívülről haladnék és felülről lefelé
vektorirányban, ahogy herpeszes múzsák csókjaitól ihletett
 antik lelkű oktatóm tanácsolta (nem mellesleg költőtárs is)
 nyilván a hajadnál kezdeném mivel amúgy se tudok betelni vele
 vö. minden második versemmel, tényleg mind a hajadról szól
 aztán elidőznék a szemednél is megint csak azzal szekálnálak
 hogy mennyire nem illik a hajadhoz és *deténylegmérmemzőld*
 megjegyezném hogy az orrod alakjában meg van valami
 veszedelmes intelligenciát és csökönyösséget sugárzó
 és nem feledkeznék meg az álladról sem ami kétségkívül kicsit arisztokratikus
 (biztos a nyakadról is írnék valami baromságot)
 a melleidre természetesen csak erőltetett
 szemérmes utalásokat tennék a költői hagyományokhoz híven
 (meglepő hogy mennyire idétlen metonímiákkal vagyunk képesek körbeírni hogy
)
 és itt megállna a vers.

a múzsáknak természetesen nem lehet jó seggük vagy ilyesmi
 hogy egyébről már ne is szóljunk

de mindenekelőtt sürgősen leszögezném hogy
 hogy természetesen mindez persze mit se számít

és ezen a ponton csábos démonból szűzies nimfává léptetnélek elő, Lesbia
 bár e témában nagy elődeim is tudnának mit mesélni
 de mindezeket *tudományos jellegű vizsgálódásunk köréből jelenleg kizárva*
 figyelnék tovább
 és írnám hogy *hangod csilingel a szélben, lépted nyomán virágba borul a föld*
 ja meg hogy *szelíd galamblelked és tündérkezed érintése* holott te hívtál engem Tündérnek
 és különben sem úgy

de mi már csak ilyenek vagyunk mind
 egy jobb metaforáért apánkat is eladnánk
 (ti. anyánk már két vers óta a zaciban vár)
 egyszóval elkennénk a történeti hűséget

te meg itt már rég fintorognál
 (na látod a fintorodat külön imádom)
 és közölnéd hogy száraz hosszú erőltetett
 és különben is minden versem ugyanolyan

pedig csak ez az egész szólt igazán rólad.